

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ἑδ. Ἑρμοῦ—261

ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Νεανίας τις, κληρονόμος μεγίστης περιουσίας μόλις συμπληρώσας τὸ εικοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀναλαβὼν τὴν διαχείρισιν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, περιδιαβάζων μόνος εἰς τινα διασταύρωσιν τῆς συνοικίας τοῦ Temple ἐν Παρισίοις, προσήλωσε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων ἀποθήκης ἐν ᾗ ἐπωλοῦντο διάφορα περίεργα εἶδη. Τὴν προσοχὴν του ἐφείλκυσαν δύο εἰκόνες τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ προφανῶς ἔργα τῆς αὐτῆς γραφίδος.

Ἡ πρώτη παρίστα τὸ ἐσωτερικὸν πενιχροῦ δωματίου διεσκευασμένου διὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπλότητος.

Μία γυνὴ χήρας ἐνδύματα φέρουσα ἦτο γονυκλινῆς ἐνώπιον ἀνδρὸς σοβαροῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ φυσιογνωμία ἐξέφραζε τὴν πραότητα· ἐφαίνετο ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἵνα ἐγείρῃ τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ ἡμίκλειστον στόμα ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην, παῖδες δὲ συνώθουντο περὶ αὐτὴν καὶ αἱ μικραὶ τῶν χεῖρες ὑφούντο πρὸς τὸν ξένον ὥς ἵνα εὐχαριστήσωσιν αὐτόν.

Ἡ ἄλλη εἰκὼν παρίστανεν ἔρημον ὁδὸν, οἰκίαν ἐρειπωμένην ἣς ἡ θύρα ἦν κεκλεισμένη· ἐφ' ἐνὸς δὲ ἀθλίου ἀχυρόστρώματος γυνὴ ὠχρὰ, κάτισχνος, καὶ ραχένδυτος, ἐσφιγκεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θηλάζοντος βρέφους, καὶ ὕψου πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ξηρὸν βλέμμα ἔνθα ἐξεφράζετο ἡ ὀδυνητέρα ἀπελπισία. Τρία τέκνα ὦν ἐν ἀσθενὲς ἔκειτο ἐπὶ λίθου πλησίον τῆς μητρὸς του, ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς των ἀνεγινώσκετο «Δωμάτιον πρὸς ἐνοικίασιν.»

Αἱ λέξεις αὗται ἐξήγουν εἰς τὸν νεανίαν μας τὴν ἐννοίαν τῶν δύο εἰκόνων· αἱ ἰδέαι τοῦ ὅμως συνεχέοντο τὸσον ζωηρῶς ἐν τῷ πνεύματι ὥστε μετὰ κόπου ἠδύνατο νὰ τὰς ἀκολουθῇ. «Ἐκεῖ, εἶπε ἐπαναφέρον τὰ βλέμματα του εἰς τὴν πρώτην εἰκόνα, ἐκεῖ εἶναι εἰς ἀνὴρ συμπαθὴς· ἀναμφιβόλως ἡ χήρα αὕτη τῆς ὁποίας ἡ

φυσιογνωμία ἐκφράζει τὸσον καλὰ τὴν θλίψιν, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστεῖ αὐτὸν διὰ τὸ ἀσυλον ὅπερ τῇ χορηγεῖ. Τὰ τέκνα χωρὶς νὰ ἐννοῶσι πολὺ τὸ καθιστῶν τὴν μητέρα των τὸσον περικαρῆ αἷτιον, φαίνονται συμμεριζόμενα τὴν χαρὰν τῆς. Ἐκεῖ, ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ νεανίας στρεφόμενος πρὸς τὴν δευτέραν εἰκόνα, εἶναι μία μήτηρ διωχθεῖσα νύκτωρ μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἐκ τοῦ ἀσύλου ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐκρυπτε τὴν δυστυχίαν τῆς· ὅπισθεν τῆς κλεισθείσης αὐτῆς θύρας ὑπάρχει ἄνθρωπος τοῦ ὁποῦ ἡ καρδιά ἀπρόσιτος εἰς τὸν οἶκτον εἶναι κωφὴ πρὸς τὰς κραυγὰς τῶν δυστυχῶν· Θεέ μου, πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι κακός! εἶπε καθ' ἑαυτόν, λαμβάνει παρὰ Σοῦ τόσα ἀγαθὰ καὶ εἶναι ἀνηλεής. Ὅποιον μάθημα!»

Εἰσῆλθεν εὐθὺς καὶ ἀποτετινόμενος πρὸς τὸν ἔμπορον:—Πόσον αἱ δύο αὗται εἰκόνες; ἥρωτησε.—500 φράγκα ἐκάστη, κύριε.—Εἶναι πολὺ ἀκριβαί· δὲν εἶναι σημειωμέναι μὲ κανέν ἐγνωσμένον ὄνομα.—Εἶναι ἀληθές, κύριε ἀπεκρίθη ὁ πώλητής, οὐχ' ἦττον ὅμως δὲν ἐξῆλθον καὶ ἀπὸ χεῖρας ἀπείρους καὶ ἔπειτα, ἐὰν ἐγνωρίζατε, κύριε, τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τούτων εἰκόνων, δὲν ἠθέλατε τὰς εὑρεῖ ἀκριβὰς.—Ἀ!, εἶπεν ὁ νεανίας, συνδέεται λοιπὸν καμμία ἐνδιαφέρουσα διήγησις μὲ αὐτὰ τὰ πανία;—Μάλιστα κύριε—λοιπὸν, ἔλθετε παρακαλῶ αὖριον νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸν οἶκον μου· θὰ μοὶ διηγηθῇτε τὴν ἱστορίαν καὶ ἂν μοὶ ἀρέσῃ θὰ ἀγοράσω τὰς δύο εἰκόνας.

Τῇ ἐπαύριον ὁ νεανίας περιέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἀφίξιν τοῦ ἔμπορου, ὅστις τέλος ἀφίκετο· ὁ νεανίας παρεκάλεσεν αὐτόν νὰ καθίσῃ ἀπέναντί του εἰς τράπεζαν ἀφθόνως παρεσκευασμένην. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἔμπορος ἤρξατο οὕτω τὴν διήγησίν του. «Πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἐγένετο δημοπρασία ἐν τινὶ πλουσίῳ οἴκῳ τοῦ προαστίου Ἀγίου Γερμανοῦ ἔνθα μετέβην. Μεταξὺ τῶν εἰς πώλησιν ἀντικειμένων ὑπῆρχον αἱ δύο αὗται εἰκόνες, αἵτινες μοὶ ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν διὰ

τε τὴν σύνθεσιν αὐτῶν καὶ τὴν ὡραίαν ἐργασίαν. Τὰς ἡγόρασα λοιπόν καὶ ἀφίχθεις εἰς τὸν οἶκον μου, καὶ ἐξετάζων αὐτάς μετὰ προσοχῆς εὗρον ὅπισθεν τῆς μιᾶς εἰκόνος προσδεδεμένον κυλινδρικῶς χαρτίον, ὅπερ περιεῖχε διήγησιν τῆς ὁποίας συγχινητικωτέραν δὲν εἶχον ἀναγνώσει ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου. ἤθελα σὰς φέροι τὸ χειρόγραφον ἂν δὲν εἶχε κατ' ἑμὴ μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐγγράφων εἰς πυρκαϊάν τινα τῆς ὁποίας ὑπῆρξαμεν θύματα πρὸ ἐνὸς περιήτου ἔτους· ἀλλὰ τὸ ἀνέγνωσα τόσον συχνά ὥστε τὸ ἐνθυμούμαι σχεδὸν λέξιν πρὸς λέξιν. Ἰδοὺ αὕτη διηγουμένη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ γραφέως τῶν εἰκόνων.

«Κατόικησα πολὺν καιρὸν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σαιν-Μερρί ἐν μιᾷ τῶν ἀχανῶν αὐτῶν οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἰκοῦσι τόσαι πτωχοὶ καὶ δυστυχεῖς οἰκογένειαι, καὶ ἦτις ἦτο ἰδιοκτησία μου. Τὸ μέρος ἐν ᾧ κατοῦκουν ἦτο εὐρύχωρον καὶ καλῶς ἐκτισμένον, ἢ πρὸς τὸ βάθος ὅμως πτέρυξ ἥτις εἶχεν ἰδιαιτέραν εἰσόδον διὰ χωριστῆς θύρας, ἦτο ἀθλία κακῶς κατεσκευασμένη καὶ καταρρέουσα εἰς διάφορα μέρη.

»Πῶς αἱ δύο αὗται οἰκίαι, δὲν ἔγειναν μία μόνη, δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Τὸ κτήμα τοῦτο μοι περιῆλθε ἐκ κληρονομίας ὁμοῦ μὲ τὴν περιουσίαν ἐνὸς θείου μου, ὅστις φιλάργυρος ὢν μὲ ἡγάπησε, διότι εἶχεν ἀνακαλύψει ἐν ἐμοὶ κλίσιν τινα εἰς τὴν φιλαργυρίαν. Ἥμην ἀνῆλθε πρὸς τοὺς ἐνοικιαστάς μου τοῦ βάρους, ὡς τοὺς ἀπεκάλουν. Ἀμα δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσουν, ἐρρίπτοντο ἔξω ἄνευ συγκαταβάσεως ὑπ' ἐνὸς θυρώρου ἐκτελεστοῦ τῶν σκληρῶν διαταγῶν μου. Ἐσπέραν τινα ὅτε ἐκαθήμην παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐλογάριζα μὲ εὐχαρίστησιν τὸ εἰσόδημα τῶν ἐνοικίων μου, εἰσῆλθεν ὁ θυρωρὸς μου καὶ μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ἀριθ. 9 δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ καὶ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὰς διαταγὰς μου. Μὴ συγκατάβασιν, εἶπον, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἄθλιοι ἄνθρωποι· διὰ τὸν οἰνοπώλην ἔχουν πάντοτε πολλὰ χρήματα! μόλις εἶχον ἀποτελειώσει τὰς λέξεις ταύτας, μία γυνὴ ρακένδυτος, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μικρῶν τέκνων, εἰσῆλθεν, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἄλλων ἀθλίων πλασμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἐφάινετο πάσχον καὶ μὲ συνεκίνησε πρὸς στιγμήν. Ἡ γυνὴ αὕτη (μοὶ φαίνεται, ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη) εἶχεν ἐν τῷ συνόλῳ τὸ ὕψος ἀξιοπρεπές. Ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου. «ὦ! κύριε, μοι εἶπε, μὴ μὲ ἀποκρούετε· ὁ σύζυγός μου ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον κρημνισθεὶς ἀπὸ τινος ῥομφαῆς ὁ υἱός μου εἶναι ἀσθενής, καὶ ἐγὼ αὕτη ὑποφέρω . . . τὸ δύστηνον τέκνον μου εὐρίσκει εἰς τὸ ἐξηντλημένον στῆθος μου μόνον τὰ δάκρυα τῆς μητρός του, ἵνα κορέσῃ τὴν δίψαν του! . . . Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις μὰς ἐπλασε, μὴ ἐκδιώκετε τὰ δυστυχῆ μου τέκνα!» Ἡ φωνὴ τῆς ἐφάνη σθεννυμένη, τὸ βλέμμα τῆς ἐλαμψεν ὡς ἡ ἀστραπή, ἔπειτα ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τοὺς πόδας μου· παρ' ὀλίγον νὰ καμφθῶ. Πλὴν ὁ θυρωρὸς μου δὲν μοι ἔδωκε καιρὸν, ἐρρίψεν ἔξω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα! . . . καὶ δὲν τὸν ἐμπόδισα διόλου . . . ἐχίονε . . . ὁ ἄνεμος ἦτο παγερός . . . ἦσαν σχεδὸν

γυμνοί! . . . Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ εἰκὼν τῆς ταλαιπώρου ταύτης γυναικὸς μὲ κατεδίωκε. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὴν ἐβλεπον ἐμπρὸς μου, ἤκουσα τὰς κραυγὰς τῆς· εἶδα αὐτὸ τὸ παιδίον μὲ τὸ κατίσχον καὶ πυρετώδες πρόσωπον, καὶ αὐτὸ τὸ νεογνὸν τόσον ὥχρον, τόσον ἀδύνατον! . . . Φωνὴ δὲ ἐνδόμυχος μοὶ ἐκραζε: Φονεὺ! φονεὺ! ὅταν συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν νύκτα τὴν σκληροτέραν τῆς ζωῆς μου, ἡ ψυχὴ μου συνταράσσεται, τὰ μέλη μου τρέμουν. Μόλις οἱ ὀφθαλμοί μου ἔκλεισαν καὶ ἰδοὺ τρομερὰ ὀπτασία ἀνεπτύχθη ἐνώπιόν μου. Ἐφώναξα, ἐπροσκάλουν, ἔτυπον τὸ μέτωπόν μου, ἔπειτα, ὡς ἐν παραφορᾷ, ἐμειδίωον σατανικὸν μειδιάμα! . . . Τέλος ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις μου, ἀπέκαμουν. Τότε ὠνευρέθην, ὅτι ἤμην ἐτοιμοθάνατος, ὅτι ἐβλεπον πλησίον μου ἐν ἀποτρόπαιον φάσμα μὲ ὄμμα ἐκ φλογός, κρατοῦν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸ πτώμα τῆς ταλαιπώρου μητρός τὴν ὁποίαν μοὶ παρουσίαζε καὶ μετ' αὐτὴν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ πτώματα τῶν τέκνων τῆς. Τότε τὸ φάσμα ἐπροχώρησε καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου φοβερὸν βάρος, καὶ ἠκούσθη φρικώδης φωνὴ λέγουσα «Ἀπόθανε! ἀπόθανε ἄθλιε! φονεὺ τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανου! θέλεις ἐπανίδει τὰ θύματά σου ἐνώπιον τοῦ κριτηρίου τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλεις δώσει λόγον διὰ τὸ αἷμα τῶν! . . .» Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ αἷμα μου ἐπάγωσεν εἰς τὰς ἀρτηρίας, δὲν τολμῶ νὰ εἶπω τί εἶδον, ἦτο μία προαπόλαυσις τοῦ Ἄδου· καὶ ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν ἔστρεφον τὸ βλέμμα μου, ἐβλεπον τὸ ὥχρον πρόσωπον τῆς δακρυούσης γυναικὸς ἥτις μὲ ἠτένιζε διὰ τῶν ὑελοδῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ὅπως τὰ κατοικίδια ζῶα παρέχουσιν ἡμῖν προϊόντα εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ περιποιηώμεθα αὐτὰ διαφοροτρόπως. Αἱ περὶ ταῦτα φροντίδες ἡμῶν δέον νὰ στρέφονται α. εἰς προμήθειαν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, β'. εἰς παροχὴν καταλλήλου κατοικίας γ'. εἰς τήρησιν αὐτῶν καθαρῶν, δ'. εἰς μεταχείρισιν αὐτῶν μετ' ἡπιότητος καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀπ' αὐτῶν, ἐφόσον τοῦτο ἐστὶν ἡμῖν ἐφικτὸν, πασῶν τῶν ἀφορμῶν στενοχωρίας καὶ παθημάτων.

Τὰ προϊόντα πάντων τῶν ζώων ἡμῶν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις ὧν εἰσὶ τὸ ἀντικείμενον. Καὶ ὡς μὲν πρὸς τὴν τροφὴν τὸ πρᾶγμα τοσούτον ἐστὶ πρόδηλον ὥς οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται ἀλλὰ συχνάκις παραμελῶνται ἕτεραι φροντίδες αἵτινες ἐπίσης εἰσὶν αὐτοῖς ἀναγκαῖαι. Ὅπως ἐπιτύχῃ τις παρὰ ζώου πάνθ, τι τοῦτο δύναται νὰ παραγάγῃ πρέπει καλῶς νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτοῦ. Οἱ ἔχοντες γινώσκουσιν τινα τῶν ζώων γινώσκουσι μέχρι τίνος εἰσὶ ταῦτα ἐπιδεκτικὰ προσκολλησεως καὶ πόσον ἐστὶν εὐκόλον ν' ἀναπτύξῃ τις τὴν νοητικότητα αὐτῶν ὅπερ σπουδαίως αὐξάνει τὴν ἀξίαν τῶν οὐδέποτε θὰ ἴδῃτε ζῶον καλῶς χειριζόμενον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, νὰ ᾗ κακὸν, ἐπικίνδυνον ἢ πείσιμον. Ἀ-